

POKLIDNÝ RÁNO! Ve středu mě Brtník budil s dovětkem "Bacha, je to dost namrzlý." Radostná to informace. Zvláště v kombinaci s Tali haraním. Vypudila jsem se z postele, učinila základní hygienu a šla se pomazlit s ohařema. Tali se rozvalovala labužnický na pelíšku v předsíni a byla vláčná a čistě jen mudlací. Rumíček který má k dispozici kůčňu byl naopak za aktivistu. Jeeeditíí to bylo radostíííí, hopsal tam jak hopík, hubu již v kópelce umytou mi stokrát přemyl a jako dárek mi přinesl ručník ☐ . Asi abych si tu hubu měla do čeho utřít či co. Vzhledem k tomu, že to byl Taliručník hárací na její pelíšek, jsem toto s díky odmítla ☐ .

Naplnila jsem pro každýho kongu, dala do něj večer upečený čerstvý tuňákový sušenky, připravila jim plata od vajíček s pár dobrůtkama a nachystala se ven. Talinka pořád za hodnou a pořád za hodnou. Neboli nekřavila a vzhledně ležela na pelíšku až do doby, kdy byla vyzvána, že se jde ven. Za dveřma bytu poslušně usedla a čekala, až dám Rumíčkovu kongu, obuju se a zamknu. Slušně a normálně sešla dolů po schodech, kde hezky sama od sebe udála dřepkins a čekala až sejdu já, vrátím se pro rukavici, co mi upadla, vrátím se a dám jí dobrůtku. Žádný řítím se dolů jako lavina, tam upadnu, zastavím se hlavou vo stěnu a pak se snažím marně si vzpomenout, co to tam dole mám vlastně udělat ☐ . U vchodových dveří jsem jí vysvětlila, že jako musí bejt ta nejhodnější dneska, že je to tam venku příšerný a nerada bych, aby mě nějakým svým přiblbým nápadem přizabila. Má žádost padla na úrodnou půdu a tak jsme opravdu šly hezky spolu pomaličku po schodech z podesty dolů. Slušně namydlený byly ty schody, slušně teda. Takže jsem to takticky vzala nejkratší cestou na trávník a tedy tím pádem i na louku za domem. Teď jak hárá tam moc nechodím, z ohleduplnosti k ostatním a taky abychom se trošku vyhnuli volně loženému kokrovi, co v okolí pobíhá a páníčkovi, kterej je stopadesát km daleko, je putna, co tam provozuje.

Jak pokorná japonka se vzorně vychovanou psí dámou jsem přetápala ten kousek asfaltu a s úlevou hupla na trávník. Abych si i tam, k mému překvapení ovšem, stříhla kozáčka ☐ ☐ . K mému překvapení a k Tali pobavení ☐ . Naštěstí se nechala ukecat, že zas tak zábavná teda nejsem a mohly jsme jít v poklidu dál. A protože jsme byly na louce, směřovaly její kroky přirozeně na její hranu a s žádostí v oku koukala k rybníčkům. S tak velkou žádostí, že to bylo vidět i za tmy!!! ☐ Ne, kecám, ale prostě tam stála a bylo vidět, že by ráda dolů . No a nevyhovte jí, když je tak hodná, že jo. Takže jsme zase oooooopatrňoučce, oooooopatrňoučce cupitaly z kopečka k vodičce a rákosí. I tady se Talinka držela hesla - jsem dneska za hodnou - a tak jsem si mohla procvičit (vodítkový) odvolání od zajímavých objektů . A zas jí

náleží pochvala, šlo jí to pěkně. A když jsme byly tak hezky domluvený, vydaly jsme se i k Talibufetu a stříhly si tam to stejný, co dole u rybníčků . Užívala jsem si mimo jiný hlavně to, že ona opravdu jde a čmouchá si, tu označuje, tu se jen tak vyčůrá. Jindy zpravidla není čas, páč chce furt dělat krávovinu a tvrdí, že močový měchýř nemá. Proběhla i kontrola myšodurky pod habrama a pak..... a to jsem nedomyslela teda... na mě čekal s otevřenou náručí už jen chodník. Namydlenej, namrznutej a natěšenej chodník. A čekal, jak si na něj vbrzku lehnu.

Tůůdle nůůdle milej chodniku! Já mám hodnou pejskovou a jdeme spolu pěkně, hezky si povídáme a naprosto bez úhony a v pohodičce dojdeme až k domu na podestu. Heč. A mohla jsem na milej chodník udělat dlouhej nos ☐ . Tak táákle byla hodná ta moje Talinka. Taky dostala při utírání těch svých obřích tlapisek pár hubiček na šňupák a podrbání po šošoli. I nadále se držela hesla “Dneska budu za hodnou.” a šla si, bez tajtrdlíkování, sama lehnout na pelíšek a počkala tam, když jsem otevřela kuchyň, poslala Rumíčka ven před dveře bytu a nesla jí připravený plato od vajíček s dobrůtkama na vyčenicání a kong.

Rumíček byl taky hodnej hošíček a bez odboček k Talipelíšku vypochoval poslušně ven, usednul a čekal, až stejně jako jemu předtím, dám Tali tu její zábavu pro dobu, co budeme venku. Odměnou byl balonek a tuňákovka. Aby si jeho šňupáček odpočinul od háracích pachů, zamířili jsme přesně opačným směrem, než se pohybovala Tali a k potůčku jsme se dostali obloukem a přišli z druhé strany. Chvilku jsme si skákali sem a tam, trošku jsme si stříhli hravé poslušnosti a precizního aportu s plnou parádou. Tedy s čekáním v odložení, vysláním, přeskočením překážky, přinesením do předsednutí a přiřazením k noze. Ať to má jednak nějakou štábní kuldůru, a taky ať přijde na jiný myšlenky. A bylo nám spolu moc dobře. Pak jsme si šli jen tak, lážo plážo podél potůčku, vyšli zadem nahoru na louku, abychom se stále ještě vyhýbali Talistopě a ještě jsme stihli jednu rychlou obíhačku kolem hřiště. A taky družbu s křehkou a velmi kamarádkou a velmi normální fenkou jorka.

Mimochodem - její páníčci, to je přesně moje liga. Moc se mi líbí, jak k ní přistupují a jak fungují. Šla jsem ondyno z práce a každý z nich stál na opačném konci louky a feňuli si na písknutí a odměnění balonkem posílali mezi sebou. A ona nadšeně lítala jak drak sem a tam a měla z pohybu a hry takovou radost. Vždycky když k jednomu doběhla, bylo to jak shledání po sto letech ☐ ☐ . I teď se usmívám, když o tom píšu. Žádný oblečky, žádný nošení v ruce. Ne, seš pes, tak buď psem. A makej ☐ . Moc prima v dnešním světě rozmazlených

hysterických kouliček.

Museli jsme se rozloučit, protože k nám mířilo auto na čištění odpadkových košů a já nechtěla riskovat, že nás na tom náledí srazí. Takže jsme si rychle dobruslili k baráku a už se šlo dom. A tam, protože to asi bylo ráno s názvem "Ráno hodných psů" jsem nestačila valit oči, jaký panoval následně i nadále klid, bez jakéhokoliv napomínání, což je v tuhle hárací dobu až překvapivý. Talinka nejenže tedy ukázněně zůstala na pelíšku a respektovala, že teď se vítat nemůžeme (a přivítáme se, až přijdu já k ní), ale taky Rumíček místo aby musel být povelován, a případně mu muselo být připomínáno, že ne-e, fakt ne-e a musí jít k sobě na pelíšek a ne k Tali, tak bez protestů zamířil do domečku, ulehнул a ani NEKVOKNUL. Prostě klid a normálka, žádnéj výjimečnéj stav. KLID. Asi před bouří, páč je to desátej den ☐ ☐ . No nicméně mi to dalo možnost nechat je v té předsíni pospolu a v koupelně z kýnoložky udělat administrativní pracovníci ☐ ☐ . A ani jednou jsem nemusela nikoho napomínat, aby si držel svou pozici. Hmmmm, to mi někdo chtěl udělat ale hned z rána velkou radost, velkou. Tím pádem mi vznikla pidirezerva a já mohla ještě jít nasypat ptáčkům do krmítka, aby si mohli nařachnout pupík v tý zimě.

A poté už zbývalo jen rozdat ochodný odpustky, oba ještě krátce pomudlat a přestat přemejšlet. Jinak si totiž nedovedu vysvětlit to, že jsem si do toho namrzlýho povrchu vzala nový, naprosto nerozchozený boty. Kdo mě zná a ví, do čeho se obouvám, se teď asi baví. Páč fakt se mi nešlo lehce. Vysoký, šněrovací, okovaný a nerozšlápnutý Steelky, to na náledí nejni dobrá věc ☐ . Vypadáte totiž nejen jak opilej námořník, ale ještě navíc jako když ten opilej námořník už nestihnul doběhnout do budky ☐ ☐ . Ale co, tohle ráno bylo prostě bombový.